

**ROMÂNIA**  
**ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE**  
**Completul competent să judece recursul în interesul legii**

DECIZIA Nr 1  
din 21 februarie 2011  
- Dosar nr.14/2010 -

Livia Doina Stanciu

- președintele Înaltei Curți de Casație și Justiție,  
**președintele Completului**

Lavinia Curelea

- președintele Secției civile și de proprietate intelectuală

Gabriela Victoria Bîrsan

- președintele Secției de contencios administrativ și fiscal

Adrian Bordea

- președintele Secției comerciale

Anton Pandrea

- președintele Secției penale

Octavia Spineanu Matei

- judecător la Secția civilă și de proprietate intelectuală

Mona Maria Pivniceru

- judecător la Secția civilă și de proprietate intelectuală

Alina Iuliana Țuca

- judecător la Secția civilă și de proprietate intelectuală

Carmen Elena Popoiag

- judecător la Secția civilă și de proprietate intelectuală

Beatrice Ioana Nestor

- judecător la Secția civilă și de proprietate intelectuală

Mihaela Tăbărcă

- judecător la Secția civilă și de proprietate intelectuală

Niculae Mănișuțiu

- judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal

Joița Preda

- judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal

Viorica Lungeanu

- judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal

Doina Duican

- judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal

Florentina Preda Popescu

- judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal

Luiza Maria Păun

- judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal

Mariana Cârstocea

- judecător la Secția comercială

Mărioara Isăilă

- judecător la Secția comercială

Viorica Trestianu

- judecător la Secția comercială

Roxana Popa

- judecător la Secția comercială

Carmen Trănica Teau

- judecător la Secția comercială

Minodora Condoiu

- judecător la Secția comercială

Traian Gherasim

- judecător la Secția penală

Georgeta Barbălată

- judecător la Secția penală

Completul competent să judece recursul în interesul legii ce formează obiectul dosarului nr.14/2010 este constituit conform dispozițiilor art.330<sup>6</sup> alin.1-2 din Codul de procedură civilă, modificat și completat prin Legea nr.202/2010, și ale art.27 alin.(2) lit.b) din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, republicat, modificat și completat prin Hotărârea Colegiului de conducere al Înaltei Curți de Casație și Justiție nr.24/2010.

Conform dispozițiilor art.330<sup>6</sup> alin.8 teza întâi din Codul de procedură civilă, la ședința de judecată participă toți judecătorii completului competent să judece recursul în interesul legii.

Ședința completului este prezidată de doamna judecător Livia Doina Stanciu – președintele Înaltei Curți de Casație și Justiție.

Procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție este reprezentat de doamna procuror șef adjunct Antonia Eleonora Constantin.

La ședința de judecată participă magistratul-asistent șef de la Secția de contencios administrativ și fiscal, domnul Bogdan Georgescu, desemnat în conformitate cu dispozițiile art.27<sup>3</sup> din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, republicat, modificat și completat prin Hotărârea Colegiului de conducere al Înaltei Curți de Casație și Justiție nr.24/2010.

Înalta Curte de Casație și Justiție – Completul competent să soluționeze recursul în interesul legii a luat în examinare recursul în interesul legii formulat de procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție privind examinarea în temeiul dispozițiilor art.38 și art.238 din Codul muncii și ale art.8 și art.24 din Legea nr.130/1996 privind contractul colectiv de muncă, republicată, a compatibilității clauzelor din contractele individuale de muncă sau din contractele colective de muncă încheiate la nivel de unitate cu cele conținute în dispozițiile legale și/sau în contractele colective de muncă încheiate la nivel superior.

Sușinerile reprezentantului procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție și dezbaterile au fost consemnate în procesul-verbal al ședinței din 21 februarie 2011, când completul a rămas în pronunțare cu privire la excepția inadmisibilității recursului în interesul legii.



## CURTEA

Deliberând asupra recursului în interesul legii, constată următoarele:

Prin recursul în interesul legii formulat de procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție se arată că în practica judiciară nu există un punct de vedere unitar referitor la examinarea în temeiul dispozițiilor art. 38 și art. 238 din Codul muncii, ale art. 8 și art. 24 din Legea nr. 130/1996 privind contractul colectiv de muncă, republicată, a compatibilității clauzelor din contractele individuale de muncă sau din contractele colective de muncă încheiate la nivel de unitate cu cele conținute în dispozițiile legale și/sau în contractele colective de muncă încheiate la nivel superior.

Prin recursul în interesul legii se arată că unele instanțe de judecată, învestite cu acțiuni având ca obiect obligarea angajatorului la plata unor drepturi salariale decurgând din lege și/sau din contractul colectiv de muncă încheiat la nivel național (de ex: drepturi de diurnă pentru delegarea/detașarea în străinătate a angajaților unei societăți comerciale, plata salariului minim brut negociat la nivel național) au acordat prioritate principiului negocierii contractului individual de muncă ori a contractului de muncă încheiat la nivel de unitate, fără a examina compatibilitatea clauzelor acestor contracte cu cele cuprinse în lege sau în contractul colectiv de muncă încheiat la nivel național.

Totodată, se arată că alte instanțe de judecată, sesizate cu același gen de acțiuni, au analizat compatibilitatea clauzelor contractului individual de muncă sau ale contractului colectiv de muncă la nivel de unitate cu dispozițiile legale în materie și cu prevederile contractelor colective de muncă încheiate la nivel superior, prin aplicarea dispozițiilor art.238 alin.(1) din Codul muncii, potrivit cărora, contractele colective de muncă nu pot conține clauze care să stabilească drepturi la un nivel inferior celui stabilit prin contractele colective de muncă încheiate la nivel superior, iar prin contractele individuale de muncă nu se pot negocia în favoarea salariatului decât drepturi superioare sau cel mult egale cu cele prevăzute în lege sau prin contractul colectiv de muncă de la nivel superior, s-a dat eficiență directă clauzelor mai favorabile angajatului. Procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a apreciat că aceste instanțe au pronunțat hotărârile judecătorești în literă și în spiritul legii.



Înainte de a proceda la o analiză în fond a problemei de drept supusă dezbaterii, Înalta Curte de Casație și Justiție constată că nu sunt îndeplinite condițiile de admisibilitate a recursului în interesul legii, față de prevederile art.329 coroborate cu cele ale art.330<sup>5</sup> din Codul de procedură civilă, astfel cum a fost modificat și completat prin Legea nr.202/2010, pentru considerentele arătate în continuare:

Potrivit dispozițiilor art.329 din Codul de procedură civilă, „Pentru a se asigura interpretarea și aplicarea unitară a legii de către toate instanțele judecătorești, procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, din oficiu sau la cererea ministrului justiției, colegiul de conducere al Înaltei Curți de Casație și Justiție, colegiile de conducere ale curților de apel, precum și Avocatul Poporului au îndatorirea să ceară Înaltei Curți de Casație și Justiție să se pronunțe asupra problemelor de drept care au fost soluționate diferit de instanțele judecătorești”.

Conform dispozițiilor art.330<sup>5</sup> din Codul de procedură civilă, „Recursul în interesul legii este admisibil numai dacă se face dovada că problemele de drept care formează obiectul judecării au fost soluționate în mod diferit prin hotărâri judecătorești irevocabile, care se anexează cereri”.

Prin prezentul recurs în interesul legii, se solicită pronunțarea unei decizii privind „examinarea”, în temeiul dispozițiilor art.38 și art.238 din Codul muncii și ale art.8 și art.24 din Legea nr.130/1996 privind contractul colectiv de muncă, republicată, a compatibilității clauzelor din contractele individuale de muncă sau din contractele colective de muncă încheiate la nivel de unitate cu cele conținute în dispozițiile legale și/sau în contractele colective de muncă încheiate la nivel superior.

Rezultă astfel că, prin recursul în interesul legii promovat, nu se solicită pronunțarea unei decizii de interpretare și aplicare unitară a dispozițiilor legale susmenționate din Codul muncii și din Legea nr.130/1996 privind contractul colectiv de muncă, republicată, ci se solicită „examinarea”, în raport cu dispozițiile respective, a compatibilității unor clauze cuprinse în contractele individuale sau colective de muncă.

În acest sens, din analiza hotărârilor judecătorești care au stat la baza formulării prezentului recurs în interesul legii, se constată că problema de drept comună în toate litigiile respective vizează în realitate aplicarea, în virtutea prevederilor Contractului colectiv de muncă la nivel național, în cazul personalului trimis în străinătate de către societățile comerciale cu capital privat



a dispozițiilor referitoare la nivelul diurnei cuprinse în H.G. nr.518/1995 privind unele drepturi și obligații ale personalului român trimis în străinătate pentru îndeplinirea unor misiuni cu caracter temporar.

Din analiza aceluiași hotărâri judecătorești, reiese și faptul că instanțele nu au fost investite cu interpretarea și aplicarea dispozițiilor art.38 și art.238 din Codul muncii și ale art.8 și art.24 din Legea nr.130/1996 privind contractul colectiv de muncă, republicată, a căror „examinare” formează obiectul recursului în interesul legii, ci au fost sesizate cu acțiuni având ca obiect aplicarea dispozițiilor cuprinse în H.G. nr.518/1995 care stabilesc nivelul diurnei pentru personalul trimis în străinătate.

Este adevărat că instanțele judecătorești ale căror hotărâri au stat la baza promovării recursului în interesul legii au soluționat în mod diferit problema aplicabilității dispozițiilor H.G. nr.518/1995, cu modificările și completările ulterioare, prin raportare la clauzele cuprinse în contracte individuale sau colective de muncă, însă, prin hotărârile pronunțate, nu a fost soluționată o problemă de drept prin interpretarea sau aplicarea dispozițiilor din Codul muncii sau din Legea nr.130/1996, republicată, menționate în recursul promovat de procurorul general.

Or, din interpretarea dispozițiilor citate ale art.329 și art.330<sup>5</sup> din Codul de procedură civilă, astfel cum a fost modificat și completat prin Legea nr.202/2010, recursul în interesul legii este admisibil numai dacă a fost soluționată în mod diferit prin hotărâri judecătorești irevocabile o problemă de drept constând în interpretarea și aplicarea unor dispoziții legale, iar nicidecum o aplicare greșită a legii.

Sub acest aspect, din hotărârile judecătorești depuse în susținerea recursului în interesul legii, se constată că ceea ce a condus la o greșită aplicare a legii rezidă în aplicarea unor clauze contractuale, iar nu a unor dispoziții legale în sensul prevederilor art.329 din Codul de procedură civilă.

În consecință, întrucât problema de drept supusă dezlegării pe calea recursului în interesul legii privește interpretarea și aplicarea unor clauze cuprinse în contractele individuale sau colective de muncă, Înalta Curte de Casație și Justiție constată că nu sunt îndeplinite condițiile prevăzute de art.329 coroborat cu art.330<sup>5</sup> din Codul de procedură civilă, astfel cum a fost modificat și completat prin Legea nr.202/2010.

Pentru considerentele arătate, în temeiul art.330<sup>7</sup> cu referire la art.329 și art.330<sup>5</sup> din Codul de procedură civilă, astfel cum a fost modificat și completat prin Legea nr.202/2010,

**ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE**  
**ÎN NUMELE LEGII**  
**DECIDE:**

Respinge, ca inadmisibil, recursul în interesul legii formulat de procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție privind examinarea în temeiul dispozițiilor art.38 și art.238 din Codul muncii și ale art.8 și art.24 din Legea nr.130/1996 privind contractul colectiv de muncă, republicată, a compatibilității clauzelor din contractele individuale de muncă sau din contractele colective de muncă încheiate la nivel de unitate cu cele conținute în dispozițiile legate și/sau în contractele colective de muncă încheiate la nivel superior.

Obligatorie conform dispozițiilor art.330<sup>7</sup> alin.4 din Codul de procedură civilă.

Pronunțată în ședință publică, astăzi 21 februarie 2011.

Președintele

JUDECĂTORI: 